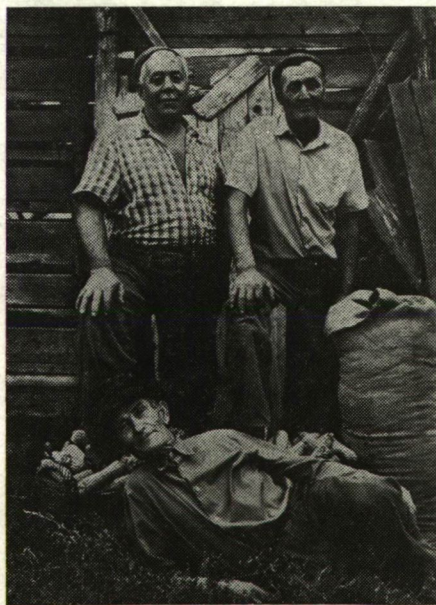

annyira, hogy a kemény tél elérkeztével csak egyikük kényszerült betegen gubbasztani házuk függőfolyosóján. Hiába lehelt belé életerőt a gondos családi ápolás, az utolsó hírnök szabadba eresztésekor is elhagyott bennünket. Azóta csak néhanapján térnek vissza. Együtt Gáborral, a fényes idők szellőjén. Ilyenkor ő is a galambok hangján szólal. Frissen ül vissza a kopott írógéphez, szedi szálaira a múltat. Simán, olajozottan zakatol a betűkosár: a jövőnek íródik a múlt. Nagy Fekete Csónak ring a vízen, Ady Endre integet belőle a parton kvaterkázó Móricz Zsigmondnak. Odébb Veres Péter jegyzi meg: „ami romlandó, meg is romlik”. Mintha a világ legtermészetesebb dolga volna, Pirostövű Nád terem a zombékos tájon, és odébb Égő Arany fáklyát mutat az alföldi olaj. S Gábor ír, majd kajánul nevet, hogy tizenhetedik alibi futballistájaként a szegedi csapatnak fölülemelkedjék a történelem. Kilépjen gyarló világunkból és az Égi Hatalmak Botosaként övjon bennünket „mindenféle szélfutotta eszmék kártékony hatásától”.

A pörölyként nehezedő csendben hallani vélem gyöngé szárnyeszeit beteg galambjainknak, de nem ereszkednek a pléhpárkányra, hanem röptükből óriássá terülnek szájukban fénylő golycs gomolyaggal, amely beleolvad a végláthatatlan nagy kékségbe, ahol könnyed lebegéssel ereszt óriás tarka pillangót a felhők szárnya. Ilyenkor magam is elhiszem, hogy Gábor valójában el se költözött. Fekete-fehér ólomsorsából előlép, telefonál, bort iszik, mesél, mesél... mesél, miközben porciózott búzaszemet szór a galamboknak. Holott szegény, még a nyáron elvesztette érintkezését a valós világgal. Elhagyta hangja, se keze, se esze nem engedelmeskedett akarátának. Mire végérvényesen bebizonyosodott, hogy a galambok nem jöhetnek vissza hozzánk, Gábor az örök megbékélés mezejére keredzkedett.

Lehet, hogy az emlegetve szeretett Zsuzsi-vonat, vagy a gyűlölt harctéri kordé vitte, vagy valóban a galambjai röptették, de egy biztos: zajtalanul ment el...

MAJOROS TIBOR

A Molnár tanyán (Székkutas, 1986)